

Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (tredje avdelningen)

den 9 februari 2023*

”Begäran om förhandsavgörande – Konsumentskydd – Direktiv 2014/17/EU – Konsumentkreditavtal som avser bostadsfastighet – Artikel 25.1 – Förtidsbetalning – Konsumentens rätt till en nedsättning av den sammanlagda kreditkostnaden, där nedsättningen ska utgöras av räntan och kostnaderna under avtalets återstående löptid – Artikel 4 led 13 – Begreppet ’konsumentens sammanlagda kreditkostnad’ – Kostnader som är oberoende av avtalets löptid”

I mål C-555/21,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Oberster Gerichtshof (Högsta domstolen, Österrike) genom beslut av den 19 augusti 2021, som inkom till domstolen den 9 september 2021, i målet

UniCredit Bank Austria AG

mot

Verein für Konsumenteninformation,

meddelar

DOMSTOLEN (tredje avdelningen),

sammansatt av avdelningsordföranden K. Jürimäe samt domarna M. Safjan (referent), N. Piçarra, N. Jääskinen och M. Gavalec,

generaladvokat: M. Campos Sánchez-Bordona,

justitiesekreterare: handläggaren S. Beer,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 7 juli 2022,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

- UniCredit Bank Austria AG, genom M. Kellner och F. Liebel, Rechtsanwälte,
- Verein für Konsumenteninformation, genom A.-M. Kosesnik-Wehrle och S. Langer, Rechtsanwälte,

* Rättegångsspråk: tyska.

- Tysklands regering, genom J. Möller och M. Hellmann, båda i egenskap av ombud,
- Italiens regering, genom G. Palmieri, i egenskap av ombud, biträdd av G. Rocchitta, avvocato dello Stato,
- Europeiska kommissionen, genom G. Goddin, B.-R. Killmann och H. Tserepa-Lacombe, samtliga i egenskap av ombud,

och efter att den 29 september 2022 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

- 1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 25.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/17/EU av den 4 februari 2014 om konsumentkreditavtal som avser bostadsfastighet och om ändring av direktiven 2008/48/EG och 2013/36/EU och förordning (EU) nr 1093/2010 (EUT L 60, s. 2014, 34).
- 2 Begäran har framställts i ett mål mellan UniCredit Bank Austria AG (nedan kallad UCBA) och Verein für Konsumenteninformation (nedan kallad VKI). Målet rör UCBA:s användning av ett standardvillkor i sina fastighetskreditavtal, enligt vilket handläggningskostnader som är oberoende av kreditens löptid inte ska återbetalas till konsumenten i de fall då konsumenten återbetalar krediten i förtid.

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätt

Direktiv 2008/48/EG

- 3 I artikel 3 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/48/EG av den 23 april 2008 om konsumentkreditavtal och om upphävande av rådets direktiv 87/102/EEG (EUT L 133, 2008, s. 66) föreskrivs följande:

”I detta direktiv gäller följande definitioner:

...

- g) *konsumentens sammanlagda kreditkostnad*: samtliga kostnader, inklusive ränta, provision, skatter och alla andra slags avgifter, som konsumenten måste betala i samband med kreditavtalet och som kreditgivaren känner till, med undantag för notariatsavgifter; kostnader för kompletterande tjänster till kreditavtalet, särskilt försäkringspremier, ska också inbegripas om även tecknande av ett tjänsteavtal är obligatoriskt för att erhålla krediten eller för att erhålla den på de villkor som angavs i marknadsföringen.

....”

- 4 Artikel 16 i direktiv 2008/48 har rubriken ”Förtidsåterbetalning”. I punkt 1 i den artikeln föreskrivs följande:

”Konsumenten ska ha rätt att när som helst helt eller delvis fullgöra sina skyldigheter enligt ett kreditavtal. I sådana fall har konsumenten rätt till en nedsättning av den sammanlagda kreditkostnaden, varvid denna nedsättning utgörs av räntan och kostnaderna under avtalets återstående löptid.”

Direktiv 2014/17

- 5 Skälen 15, 19, 20, 22 och 50 i direktiv 2014/17 har följande lydelse:

”(15) Syftet med detta direktiv är att se till att konsumenter som ingår kreditavtal som avser fast egendom ges ett starkt skydd. ...

...

(19) För att det ska råda klarhet om rättsläget bör [Europeiska] unionens rättsliga ram för kreditavtal som avser bostadsfastighet stämma överens med och komplettera andra unionsakter, särskilt när det gäller konsumentskydd och tillsyn. ...

(20) För att säkerställa en enhetlig ram för konsumenterna på kreditområdet och för att minimera den administrativa bördan för kreditgivare och kreditförmedlare bör grundstommen i detta direktiv i möjligaste mån följa strukturen i direktiv [2008/48] ...

...

(22) Samtidigt är det viktigt att beakta de särskilda egenskaper hos kreditavtal som avser bostadsfastighet vilka motiverar ett annat tillvägagångssätt. ...

...

(50) Konsumentens sammanlagda kreditkostnad bör omfatta alla kostnader som konsumenten måste betala i samband med kreditavtalet och som kreditgivaren känner till. Den bör därför omfatta ränta, provision, skatter, avgifter till kreditförmedlare, kostnader för fastighetsvärdering för in-teckning och eventuella andra avgifter, med undantag för notariatsavgifter, som krävs för att erhålla krediten, till exempel livförsäkring, eller för att erhålla den på de marknadsförda villkoren, till exempel brandförsäkring. ... Konsumentens sammanlagda kreditkostnad bör inte omfatta kostnader som konsumenten betalar i samband med förvärvet av den fasta egendomen eller mark, såsom därmed sammanhängande skatter och notariatsavgifter eller kostnader för fastighetsregistrering. ...”

- 6 I artikel 1 i direktivet, med rubriken ”Syfte”, föreskrivs följande:

”I detta direktiv fastställs ett gemensamt ramverk för vissa aspekter på medlemsstaternas lagar och andra författningar om avtal som gäller konsumentkredit som garanteras av en in-teckning eller på annat vis avser bostadsfastighet, inklusive en skyldighet att genomföra en kreditprövning innan en kredit beviljas, som en grund för utvecklingen av effektiva kreditriskprinciper när det gäller bostadsfastigheter i medlemsstaterna, samt för vissa försiktighets- och tillsynskrav, inbegripet för

etablering och övervakning av kreditförmedlare, utsedda representanter och andra tillhandahållare än kreditinstitut.”

7 I artikel 4 i direktivet, med rubriken ”Definitioner”, föreskrivs följande:

”I detta direktiv används följande definitioner:

...

13. *konsumentens sammanlagda kreditkostnad*: kreditens totala kostnad för konsumenten enligt definitionen i artikel 3 g i direktiv [2008/48], inklusive kostnaden för fastighetsvärdering om sådan värdering krävs för att få krediten men exklusive avgifter för överföring av äganderätt till fastighet. Denna omfattar inte avgifter som ska betalas av konsumenten på grund av bristande efterlevnad av de skyldigheter som fastställs i kreditavtalet.

...”

8 Artikel 14 i direktivet har rubriken ”Information som ska lämnas innan avtal ingås”. I punkterna 1 och 2 i den artikeln föreskrivs följande:

”1. Medlemsstaterna ska se till att kreditgivaren och i tillämpliga fall kreditförmedlaren eller den utsedda representanten ger konsumenten anpassad information för att kunna jämföra de krediter som tillhandahålls på marknaden, bedöma deras konsekvenser och fatta ett välgrundat beslut om huruvida ett kreditavtal bör ingås

a) utan onödiga dröjsmål efter det att konsumenten har lämnat de nödvändiga uppgifterna om sina behov, sin ekonomiska situation och sina preferenser i enlighet med artikel 20, och

b) i god tid innan konsumenten är bunden av något kreditavtal eller erbjudande.

2. Den anpassade information som avses i punkt 1, på papper eller annat varaktigt medium, ska tillhandahållas genom det standardiserade EU-faktabladet enligt bilaga II.”

9 Artikel 25 i direktiv 2014/17 har rubriken ”Förtidsbetalning”. I punkt 1 i den artikeln föreskrivs följande:

”Medlemsstaterna ska se till att konsumenten har rätt att helt eller delvis fullgöra sina förpliktelser enligt ett kreditavtal innan detta löper ut. I sådana fall ska konsumenten ha rätt till en nedsättning av konsumentens sammanlagda kreditkostnad, där nedsättningen ska utgöras av räntan och kostnaderna under avtalets återstående löptid.”

10 I artikel 41 i direktivet, med rubriken ”Direktivets tvingande art”, föreskrivs följande:

”Medlemsstaterna ska säkerställa att

...

b) de bestämmelser de antar för att införliva direktivet inte kan kringgå på ett sätt som kan leda till att konsumenterna berövas det skydd som de ges enligt detta direktiv genom det sätt på vilket avtal är formulerade, särskilt genom att integrera sådana kreditavtal som omfattas av detta direktivs tillämpningsområde i kreditavtal vilkas art eller syfte skulle göra det möjligt att undvika tillämpning av dessa bestämmelser.”

Österrikisk rätt

11 20 § Bundesgesetz über Hypothekar- und Immobilienkreditverträge und sonstige Kreditierungen zu Gunsten von Verbrauchern (den federala lagen om hypotekslåneavtal och fastighetskreditavtal samt andra konsumentkreditavtal) av den 26 november 2015 (BGBl. I, 135/2015), i den lydelse som var tillämplig till och med den 31 december 2020 (BGBl. I, 93/2017), har rubriken ”Förtidsåterbetalning”. I första stycket i den paragrafen föreskrevs följande:

”Låntagaren har alltid möjlighet att utöva sin rätt att helt eller delvis återbetala lånebeloppet före löptidens utgång. Förtidsåterbetalning av hela lånebeloppet samt ränta gäller som uppsägning av låneavtalet. Vid förtidsåterbetalning av lån sänks låntagarens räntebetalningar proportionerligt i förhållande till hur fordran och eventuellt avtalsperioden har minskat; löptidsberoende kostnader sänks proportionerligt.”

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågan

12 VKI, en förening som har till syfte att skydda konsumenternas intressen, väckte talan vid allmän domstol i Österrike och yrkade att UCBA, ett kreditinstitut, skulle föreläggas att upphöra med att använda ett standardavtalsvillkor vid ingående av kreditavtal vilka garanteras av en inteckning som omfattas av direktiv 2014/17. I detta villkor föreskrivs att ränta och kostnader som är beroende av kreditens löptid sänks proportionellt för det fall konsumenten återbetalar krediten i förtid, medan ”handläggingskostnader som är oberoende av kreditens löptid inte återbetalas, inte ens proportionellt”.

13 VKI anser att ett sådant villkor är oförenligt med artikel 25.1 i direktiv 2014/17, i vilken det stadgas att konsumenten har rätt till nedsättning av den sammanlagda kreditkostnaden vid en förtidsåterbetalning av krediten. VKI har i detta avseende hänvisat till domen av den 11 september 2019, *Lexitor* (C-383/18, EU:C:2019:702), där EU-domstolen slog fast att artikel 16.1 i direktiv 2008/48, i vilken det föreskrivs en sådan rätt vad gäller konsumentkreditavtal, ska tolkas så, att den rätten innefattar alla kostnader som konsumenten ska betala.

14 Den nationella domstolen i första instans ogillade VKI:s talan då den ansåg att det regelverk som införts genom direktiv 2014/17 skiljer sig från det som införts genom direktiv 2008/48. Enligt nämnda domstol skiljer sig de två direktiven åt bland annat vad gäller begreppet ”konsumentens sammanlagda kreditkostnad” vilken ska sättas ned vid en förtidsåterbetalning.

15 Appellationsdomstolen ändrade den domen, eftersom den bedömde att artikel 16.1 i direktiv 2008/48 och artikel 25.1 i direktiv 2014/17, på grund av deras nästan identiska lydelse, skulle tolkas på samma sätt. Nämnda domstol ansåg att det mot bakgrund av domen av den 11 september 2019, *Lexitor* (C-383/18, EU:C:2019:702), inte gick att av direktiv 2014/17 dra slutsatsen att kostnader som är oberoende av kreditavtalets löptid inte ska återbetalas proportionerligt.

- 16 UCBA överklagade den domen till Oberster Gerichtshof (Högsta domstolen, Österrike), som är den hänskjutande domstolen. Enligt nämnda domstol är det inte givet att appellationsdomstolens bedömning är korrekt.
- 17 Enligt den hänskjutande domstolen är det visserligen tänkbart att artikel 25.1 i direktiv 2014/17 ska tolkas på samma sätt som artikel 16.1 i direktiv 2008/48, med hänsyn till att de båda bestämmelsernas lydelse nästan är identisk och att de båda direktiven har ett gemensamt syfte, nämligen att säkerställa ett omfattande skydd för konsumenten.
- 18 De konsumentkreditavtal som regleras i direktiv 2008/48 skiljer sig emellertid avsevärt från de kreditavtal för vilka det som säkerhet finns en inteckning eller som avser fastighet, vilka regleras i direktiv 2014/17, eftersom de sistnämnda i allmänhet medför ett flertal kostnader som är oberoende av avtalets löptid och vars storlek kreditinstitutet inte har någon verklig kontroll över. Den hänskjutande domstolen har i detta avseende bland annat nämnt kostnaderna för fastighetsvärdering, bestyrkande av underskrift för registrering av inteckningen i fastighetsregistret, ansökan om plats i förmånsordningen inför en överlåtelse eller pantsättning och för registrering av ansökan om inskrivning av inteckningen i fastighetsregistret.
- 19 När det gäller de kostnader som är oberoende av avtalets löptid inom ramen för direktiv 2014/17 har kreditgivaren knappast någon avtalsmässig flexibilitet att omklassificera sådana kostnader till kostnader som är beroende av avtalets löptid. I detta avseende kontrollerar de österrikiska domstolarna, vid behov genom omklassificering, om vissa kostnader som konsumenten ska betala motsvarar en ersättning för tillfällig användning av kapital eller om de syftar till att ersätta en prestation från kreditgivaren, som är oberoende av avtalets löptid.
- 20 Mot denna bakgrund beslutade Oberster Gerichtshof (Högsta domstolen) att vilandeförklara målet och ställa följande fråga till EU-domstolen:

”Ska artikel 25.1 i ... direktiv [2014/17] tolkas så, att den utgör hinder för en nationell bestämmelse enligt vilken den ränta som ska betalas och löptidsberoende kostnader ska sänkas proportionerligt om låntagaren utövar sin rätt att helt eller delvis återbetala lånebeloppet före löptidens utgång, medan motsvarande bestämmelse saknas för löptidsberoende kostnader?”

Prövning av tolkningsfrågan

- 21 Den hänskjutande domstolen har ställt sin fråga för att få klarhet i huruvida artikel 25.1 i direktiv 2014/17 ska tolkas så, att den utgör hinder för en nationell lagstiftning enligt vilken konsumentens rätt till nedsättning av den sammanlagda kreditkostnaden vid förtidsbetalning av krediten endast innefattar ränta och kostnader som är beroende av kreditens löptid.
- 22 Enligt denna bestämmelse ska medlemsstaterna se till att konsumenten har rätt att helt eller delvis fullgöra sina förpliktelser enligt ett kreditavtal innan detta löper ut. I sådana fall ska konsumenten ha rätt till en nedsättning av konsumentens sammanlagda kreditkostnad, där nedsättningen ska utgöras av räntan och kostnaderna under avtalets återstående löptid.
- 23 Vad för det första gäller de kostnader som kan hänföras till ”konsumentens sammanlagda kreditkostnad” har unionslagstiftaren valt en vid definition av det begreppet.

- 24 Det framgår nämligen av artikel 4 led 13 i direktiv 2014/17, jämförd med artikel 3 g i direktiv 2008/48, att begreppet ”konsumentens sammanlagda kreditkostnad”, i den mening som avses i den förstnämnda bestämmelsen, omfattar samtliga kostnader som konsumenten måste betala i samband med kreditavtalet och som kreditgivaren känner till. Såsom framgår av skäl 50 i direktiv 2014/17 är det endast notariatsavgifter, avgifter för överföring av äganderätt till fastighet, såsom kostnader för fastighetsregistrering och därmed sammanhängande skatter, samt avgifter som ska betalas av konsumenten på grund av bristande efterlevnad av de skyldigheter som fastställs i kreditavtalet, som uttryckligen undantas härifrån.
- 25 Det ankommer således på den hänskjutande domstolen att pröva huruvida de typer av avgifter som nämnda domstol angett och som nämns ovan i punkt 18 omfattas av de kostnader som konsumenten ska betala i samband med det aktuella kreditavtalet och som kreditgivaren känner till, bland annat i de fall som uttryckligen anges i artikel 4 led 13 i direktiv 2014/17 och i artikel 3 g i direktiv 2008/48, och huruvida de i förekommande fall omfattas av de undantag som sammanfattas i föregående punkt, och i synnerhet av notariatsavgifter.
- 26 Vad för det andra gäller räckvidden av begreppet ”nedsättning av konsumentens sammanlagda kreditkostnad”, i artikel 25.1 i direktiv 2014/17, har EU-domstolen – i punkterna 24 och 25 i domen av den 11 september 2019 (Lexitor, C-383/18, EU:C:2019:702), vad gäller artikel 16.1 i direktiv 2008/48 – redan slagit fast att varken hänvisningen i denna bestämmelse till ”avtalets återstående löptid” eller en jämförande analys av de olika språkversionerna av bestämmelsen gör det möjligt att fastställa den exakta omfattningen av den nedsättning som föreskrivs i bestämmelsen. Domstolen drog härav, i punkt 26 i den domen, slutsatsen att den bestämmelsen, i enlighet med dess fasta praxis, ska tolkas mot bakgrund av sammanhanget och de mål som eftersträvas med de föreskrifter som bestämmelsen ingår i.
- 27 Artikel 25.1 i direktiv 2014/17 har nästan samma lydelse som artikel 16.1 i direktiv 2008/48, vilket innebär att det inte går att enbart av dess lydelse fastställa den exakta omfattningen av den nedsättning som föreskrivs i bestämmelsen. Den ska således tolkas mot bakgrund av sammanhanget och de mål som eftersträvas med de föreskrifter som bestämmelsen ingår i.
- 28 Det framgår av skälen 19 och 20 i direktiv 2014/17 att det av rättssäkerhetsskäl bör säkerställas att direktivet stämmer överens med och kompletterar andra rättsakter som antagits inom området för konsumentskydd. Av skäl 22 i direktivet framgår emellertid också att det är viktigt att beakta de särskilda egenskaper hos kreditavtal som avser bostadsfastighet, vilka motiverar ett annat tillvägagångssätt.
- 29 Det ska dessutom erinras om att det följer av artikel 1 i direktiv 2014/17, mot bakgrund av skäl 15 i direktivet, att det i detta direktiv fastställs ett gemensamt ramverk för vissa aspekter av medlemsstaternas lagar och andra författningar om avtal som gäller konsumentkredit som garanteras av en inteckning eller på annat vis avser bostadsfastighet, i syfte att ge konsumenterna ett starkt skydd (se, för ett liknande resonemang, dom av den 15 oktober 2020, Association française des usagers de banques, C-778/18, EU:C:2020:831, punkt 34).
- 30 Såsom generaladvokaten har påpekat, i punkt 69 i sitt förslag till avgörande, syftar rätten till nedsättning i artikel 25.1 i direktiv 2014/17 inte till att försätta konsumenten i den situation som han eller hon hade befunnit sig i om kreditavtalet hade ingåtts med en kortare löptid, avseende ett lägre belopp eller rent generellt på andra villkor. Den syftar däremot till att anpassa avtalet med hänsyn till omständigheterna kring återbetalningen i förtid.

- 31 Denna rätt kan under dessa omständigheter inte omfatta kostnader som konsumenten, oberoende av avtalets löptid, ska betala till förmån för antingen kreditgivaren eller tredje man för tjänster som redan har utförts i sin helhet vid tidpunkten för förtidsåterbetalningen.
- 32 Det är riktigt att domstolen, i fråga om direktiv 2008/48, har slagit fast att effektiviteten av konsumentens rätt till nedsättning av den sammanlagda kreditkostnaden skulle undergrävas om nedsättningen kunde begränsas till att endast avse de kostnader som enligt kreditgivaren har samband med avtalets löptid, eftersom kostnaderna och deras fördelning fastställs ensidigt av banken och faktureringen av kostnader kan innefatta en viss vinstmarginal. En begränsning av nedsättningen av den sammanlagda kreditkostnaden till att endast avse de kostnader som uttryckligen är knutna till avtalets löptid skulle dessutom medföra en risk för att konsumenten skulle åläggas högre engångsbetalningar vid kreditavtalets ingående, eftersom kreditgivaren skulle kunna frestas att reducera de kostnader som är beroende av avtalets löptid till ett minimum (se, för ett liknande resonemang, dom av den 11 september 2019, Lexitor, C-383/18, EU:C:2019:702, punkterna 31 och 32).
- 33 Domstolen har i detta avseende understrukit att det handlingsutrymme som kreditinstituten förfogar över vad gäller deras fakturering och interna organisation inom ramen för nämnda direktiv, medför att det i praktiken är mycket svårt för en konsument eller en domstol att fastställa de kostnader som objektivt sett har samband med avtalets löptid (se, för ett liknande resonemang, dom av den 11 september 2019, Lexitor, C-383/18, EU:C:2019:702, punkt 33).
- 34 Det ska emellertid i detta avseende erinras om att enligt artikel 14.1 och 14.2 i direktiv 2014/17 är kreditgivaren och i tillämpliga fall kreditförmedlaren eller den utsedda representanten skyldig att ge konsumenten förhandsinformation genom det standardiserade EU-faktablad som återfinns i bilaga II till direktivet. Faktabladet innehåller en uppdelning av de kostnader som konsumenten ska betala beroende på om de är löpande eller ej.
- 35 En sådan standardiserad uppdelning av de kostnader som konsumenten ska betala minskar avsevärt det handlingsutrymme som kreditinstituten förfogar över vad gäller deras fakturering och interna organisation, vilket gör det möjligt, både för konsumenten och för en nationell domstol, att kontrollera huruvida en viss typ av kostnader objektivt sett har samband med avtalets löptid.
- 36 Den risk för missbruk från kreditgivarens sida som nämns i den rättspraxis som det hänvisas till i punkterna 32 och 33 ovan kan följaktligen inte motivera att de kostnader som är oberoende av avtalets löptid inkluderas i den rätt till nedsättning av den sammanlagda kreditkostnaden som föreskrivs i artikel 25.1 i direktiv 2014/17.
- 37 Det ska emellertid erinras om att medlemsstaterna, för att garantera det skydd som konsumenterna ges enligt direktiv 2014/17 i artikel 41 b i direktivet åläggs att säkerställa att de bestämmelser som de antar för att införliva direktivet inte kan kringgås på ett sätt som kan leda till att konsumenterna berövas det skydd som de ges enligt direktivet genom det sätt på vilket avtal är formulerade.
- 38 För att säkerställa det skyddet ankommer det på de nationella domstolarna att se till att de kostnader som oberoende av kreditavtalets löptid åläggs konsumenten, inte objektivt sett utgör en ersättning till kreditgivaren för tillfällig användning av det kapital som avtalet avser eller för

tjänster som, vid tidpunkten för förtidsåterbetalningen, ännu inte har tillhandahållits konsumenten. Kreditgivaren är i detta avseende skyldig att fastställa huruvida de aktuella kostnaderna är löpande eller ej.

- 39 Mot denna bakgrund ska frågan besvaras enligt följande. Artikel 25.1 i direktiv 2014/17 ska tolkas så, att den inte utgör hinder för en nationell lagstiftning enligt vilken konsumentens rätt till nedsättning av den sammanlagda kreditkostnaden vid förtidsbetalning av krediten, endast innefattar ränta och kostnader som är beroende av kreditens löptid.

Rättegångskostnader

- 40 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (tredje avdelningen) följande:

Artikel 25.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/17/EU av den 4 februari 2014 om konsumentkreditavtal som avser bostadsfastighet och om ändring av direktiven 2008/48/EG och 2013/36/EU och förordning (EU) nr 1093/2010

ska tolkas så,

att den inte utgör hinder för en nationell lagstiftning enligt vilken konsumentens rätt till nedsättning av den sammanlagda kreditkostnaden vid förtidsbetalning av krediten, endast innefattar ränta och kostnader som är beroende av kreditens löptid.

Underskrifter